

подобни случаи на оказване помощ са спонтанни прояви на съчувствие. Все пак в книгата си "Как станах хайдутин" войводата изрично констатира, че докато дружината се придвижвала през "Османпазарско окръжие, на няколко пъти селяни ѝ давали хляб и я упъждали в околностите и из Котленския Балкан".

Според дневника, воден от Ив. Кършовски, имало предварителна договорка например с доверени хора в гр. Елена. За това съдействали участващите в състава на четата братя Иван и Кръстьо Кършовски и Христо Йорданов - Брадел - също еленчанин. Ала до контакти с други техни съграждани по време на похода не се стига, макар че на групата на Желю Чернев, отправена да търси Ф. Тотю, е възложено още "да са споразумеят с еленчаните за въстанието."³⁸

Привлича вниманието ни и опитът на Васил Левски да установи пряка връзка с посветени в делото карловци, когато четата приближава родния му град. Изследователите обикновено тълкуват дословно писаното по този повод от Хитов, който лаконично отбелязва, че пуснал байрактара си да отиде дома, за да се види с майка си. На тази основа някои автори виждат в крайно рискованата постъпка на Левски жест на силна синовна привързаност и акцентуват върху него. Чувствата на синовен дълг и благодарност, които Левски безспорно е изпитвал към своята достойна майка, обаче не са единственият мотив, накарал знаменосецът да се отклони от маршрута на четата и то със съгласието на войводата.

В автобиографичния си стихотворен опит всъщност Левски посочва недвусмислено главната си цел - да се срещне с лично познати съмишленици, с които е поддържал и като емигрант писмовна връзка: "От планини слизах, за Карлово отивах, с Тюрюмето Иван аз да се видех."³⁹ За значението, което Левски е отдавал на тази среща, съдим от изразеното от него силно огорчение, когато узнава, че Ив. Тюрюмето заедно с Тинко (Христо) Пулев е заловен от турската власт и двамата сетне са осъдени на 3 години затвор, които излежават във Видинския затвор. От автобиографичното стихотворение научаваме и за отправяните към карловци писма от Левски, които попадали в ръцете на властта. Не е известно до кои познати нему лица са били адресирани злополучните писма. В един мемоарен източник се споменава за изтръгнато признание от Тюрюмето при разпитите, че двама панагюрци и търговецът от Карлово Христо Проданов го помолили да закупи барут, който да се предаде на Ф. Тотювата чета.⁴⁰ (По-вероятно е предназначението на барута да е било за местни бъдещи въстаници.) Ако действително поръчката за набавянето му е направена чрез карловеца Хр. Проданов, може би той да е един от доверените съграждани, с които Левски е кореспондирал.

Извънредната бдителност на турските власти в района ги довежда и до други верни следи. Освен Ив. Тюрюмето и Т. Пулев през май 1867 г. е арестуван и младият карловски ханджия Васил Караиванов - братовчед и предан сътрудник на Левски. Караиванов е изправен пред следствена комисия в Търново, която го разпитва най-вече дали е ходил във Влашко и има ли хора от рода им там. Въпреки че отрекъл всякаква връзка с Румъния, той е осъден и лежи 7 месеца в Търновския затвор.⁴¹ По-късно В. Караиванов сочи като причина за арестуването си показанията на някои